

תחדות על הרוז אחד
בפניק שורת השיר

מעשה באמון איש בזהמה,
שפבל תמיד מפרובלמה:
עם כל כוסית
ששתה בן-כסית"

את ארבע השורות הראשונות של
המשיר זה סיפק הקורא אורי אלוני,
צה"ל. את השורה החמישית מתבטאים
אתם למלא, ואל תאמרו הפעם שהאפי'
שריות מוגבלות. כי לא צריכים
להיות קליינט של הקפה המפורסם כדי
לתאר מה הפרובלמה הנוראה של אותו
אישיבוהמה מסכן. בינתיים, עד שית'
פרמו התשובות בעוד שבועיים, נרים
אנחנו כוסית אחת או שתיים לחיי ה'
זוכים בפרס.

העולם הבא

בעריבת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין
המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי
שבוע בפרס של עשר לירות. הזוכה השבוע:
נחמן אינגבר, רחוב שלמה המלך 73, תל-אביב.

תחת אש את הבדיחה הבאה, שאיננה כליכך בדיחה, שלח אלי חבר משך
חולתא בגליל, על שיחה במיקלט, בשעת ההפגזה האחרונה:
"אמא, למה היא בוכה?" — היא איננה רגילה למקלט ואף פעם לא שמעה
הפגזה. — "אמא, אותך כבר לימדו בחוץ-לארץ לסבול?"

"מזני אור נפלא היום."

הערות-שוליים

ערך הפראנק הצרפתי הופחת...

... מן הפח אל הפחת.

★ ★ ★

הנוטר החשוד בריגול נפגש, לדברי התביעה, עם סוכן זר ברחובות,
ברמת-גן, בפתח-תקוה, בבני-ברק, בבריסל...

... זה כבר ממש סוכן נפיעות.

★ ★ ★

שר הפנים עוב בכעס את ישיבת הממשלה, שהחליטה להנהיג בחירות
ישירות לראשות העיריות...

... הוא חשש שישאר ערום ועריה.

★ ★ ★

ארגון סוחרי הבלים בישראל התלונן שסוכנים בחוץ-לארץ מקבלים את
הבלים-הישראליים בהנחה של 10-15 אחוז, בעוד הסוחרים המקומיים
משלמים מחיר מלא...

... כיל בול.

כך הכרתי את בעלי

תוצאות משאל-בוק בין קוראות. העולם הזה

גב' חנה בן-חנניה, אשת יבואן הדגים המלוחים ומנהל חברת "מותק"
למלח אנגלי: "היה יום קיץ, השמש זרחה, העונות טרחה, אמא הלכה, שמלתי
ברחה ועשיתי אמבטיית-שמש על גגביתנו. פתאום עבר הליקופטר למעלה והנמיך
טוס בצורה מטוכנת. מישהו הוציא את ראשו וצעק: 'הסתובבי! רוצים לראות!'
התכסיתי, למחרת יצאתי לפגישה עם הטייס. הוא היה יפה-תואר, גבה-קומה, חביב,
נבון והציגני בפני דודו העשיר. לא יכולתי לעמוד בפני קסמו, של הדוד, כמוכן,
ונישאנו מיד."

★ ★ ★

גב' נורית בתיטובים, אשתו של "השווד הנודד": "לילה אחד הרגשתי רעש
מזור בדירתי. התעוררתי וראיתי איש זר מחטט בחפצי-הערך שלי. הייתי אז כבר
בול 30 וגורא בודדה. אמרתי לעצמי: צריכים לקחת את העניינים לידים. אל מורך
ואל פחד. איש יעזור לי במצוקתי. תקעתי אקדה בצלעו של הזר ואמרתי לו:
חייך קבודי — אחד משניהם לא יצא שלם מאכאני! הוא אדם נבון, והיה גם
קצת חושך. הסכים."

★ ★ ★

גב' ברברה רובינשטיין, אשתו של מנהל העבודה של העיריה: "הלכתי
ברחוב והסתכלתי בחלונות-הראויה. פתאום, אני לא יודעת איך, מצאתי את עצמי
בתוך בור שהעיריה חפרה. כשיצאתי מבית-החולים הגשתי תביעת פיצויים גדולה
נגד העיריה ומנהל העבודות שלה. המשפט נסחב זמן רב. התפשרנו ברבנות."

★ ★ ★

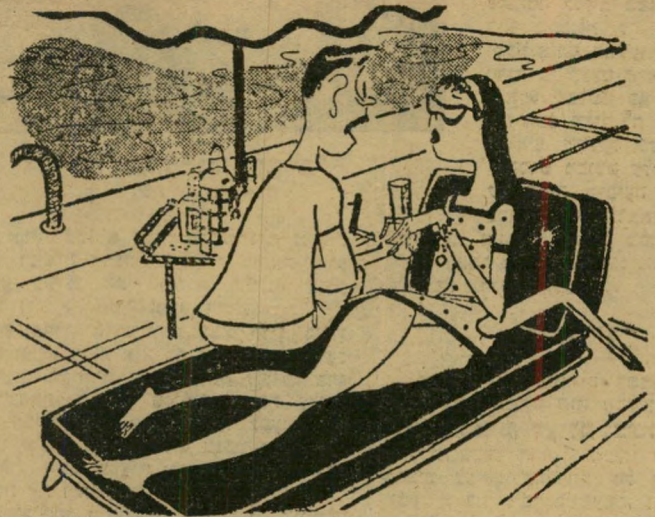
גב' אריאנה ליברמן, בתו של איש העסקים: "פגשתי אותו במסיבה. איך
שהוא רוקק סויג ורוקני-רול! פרצוף כמו של ברנדו, גוף כמו של הולדן, קול
כמו של אלויס פרסליי ונשמה כמו של גיימס דין. היתה לו ילדות קשה ואבא שלו
היה שיכור תמיד והכל. ובגיל 10 גנב את המכונית הראשונה שלו ושרף את בית
הספר שלו. והוא יורק כמו כלום את כל הרחוב של רחוב אלנבי. נו, חשבת,
אם הוא יודע להרביץ ככה — יהיה טוב. אבל איפה! הבתור הזה מתייחס אלי
כאלו הייתי מלאך או משהו. אני מתגרשת עוד השבוע. כן, אכזריות רוחנית."

★ ★ ★

שרלוט דהפיל, נערת זוהר מפורסמת: "לאיזה בעל הכוונה החמישי? לא,
זה שאחרי? הוא רק מחזיק את הזכויות דהיורה, את ההכרה דהפקטו הענקית
כבר למישהו אחר. עוד מעט נתחתן. נו טוב, על ההוא: הוא משך אותי מאד —
פרופיל קלאסי, מצח גבוה, השכלה רחבה, קדילך 68, אורחות כפולה. בגללו
צבעתי לגינג'י. אבל החבר שלו מעדיף בלונדית, אז אני צובעת לבלונד. מתאים
לי יותר, לא?"

★ ★ ★

צפרירה זיונית, השחקנית הצעירה של התיאטרון הניארעמסי: "עמדנו להציג
את המחזה רוב מהומה על לא מאומה. שקספיר, מחזאי אנגלי. רצינו את התפקיד
הראשי אבל לא נתנו לי אותו, בגלל המנופחת הזאת, אשתו של הבמאי. אחרי
המרמירה הציגו לי את המחבר עצמו. ביקשתי אותו לכתוב לי תפקיד גדול יותר.
הוא הבטיח והתחננו. אחר-כך התברר שהוא בכלל לא המחבר. הוכיחו לי שבכלל
לא יכול להיות המחבר: הוא אמריקאי. אבל הוא מכיר המון אנשים בהוליווד.
אז מה זה משנה?"

"אני מהסס לבקש את ידך לא בגלל גאוה מופרזת לאור העובדה
שאביך הוא הבוס שלי. אני פשוט יודע את מצבם של עסקיני!"

טעת לעולם צודקת

רקדני פודיבה יופיעו חסופי-חזה.
(על המשמר)
אליק מג, חיפה
"נחסוף אותו בשקס", אמרו הצנזור
ריס.
עלידי לחיצה על כפתור יכול הל'
קות לקנות ספר מתוך רשימה.
(הארץ)
לוי לוי, תל-אביב
ספר השוק השחור.
המלחים המצריים המשוררים. (תארץ)
דני שטיינר, חיפה
שיחורר השחוררים אשר לשלמה.
נעלמה ישיבה באשקלון. (למרחב)
אורי שיקה, חיפה
המסורה הועמדה על רגליה.

כזבים לילקוט

יום אחד התקבצו אותו שמץ של אינטלקטואלים של הכפר, שער או הצטמצמה
בעילותם האינטלקטואלית בולית אבטחים במסשה של רבינוביץ.
ביצור, החליטו יום אחד, עם החברה של נהלל, להקים חוג דרמטי. אחרי
ששברו את הראש למצוא מחזה אוריגילי החליטו להציג משהו על קיבוץ
גלילות, איפה שאפשר להכליל הכי הרבה משתתפים, כיוון שכלל שהמחזה
התקדם כן רבו הרוצים להשתתף.
אבל מכלים הנדיל לעשות אפשרויות החורני. זה, שששהו מרבר, או חושבים
שיש לו מנה שלמה של פלאפל בפה, עם ארבע בטאטות חמות והסחינה
נוולת לו מהפיתה על הסנטר. בביצור, גם אמא שלו לא מבינה אותו.
הוא כל כך נדנד לחברה — משוט דמעות עמדו לו בעיניים — עד שאף
אחד מהם לא היה לו דם לפרב. עד שסוף-סוף הנדילו לו מקום ורחמו אותו
למחזה. למרות שתפקידו לא היה גדול (לאסיתו של רבר קטן עד לפאור —
זה כלל בסך הכל דקלום של סדוק אחד מהתנ"ך: "כבכי יבואו ובתחנונים
אובילים") הרי שלא היה כמוהו מאושר בארם.
ואז, ביום הנדול של הצגת-הבכורה, כשחצי העמק התאסף בבית-העם בנהלל,
לא ראינו חברה נאים יותר מאשר הכפר-בוכיים. הכל דפק כשורה — עד
המערכה השניה, ואז, כשהופיעו על הבמה, תוד כרי צעירה רבת-רושם, נדכאי
הנלות — באותו רגע, היה צריך אשטיין החורני להופיע ולחזור על דברי הנביא.
ואמנם עצם הופעתו, שאיש לא חיכה לה, יצרה כבר את האווירה המתאימה.
ואז, בעינים מורות-אימה, הביט אשטיין בקהל, כשהוא מראה באצבעו האימתנית
על נדכאי-הנלות שנתעו כחבר לפינתה של הכפה, והרים קולו: "כבכי יבואו ובי-
תחנונים אובילים" רגע הושלך הם — ואחר כך, חוסך גדול נורא.
מאו נעלם אשטיין החורני. היו כאלה שאמרו שראו אותו משחק בתיאטרון
של ארגון אמנות עובדות, כשהוא עומד בתוך דיקוראציה של עץ. אבל הידיעה
המהימנה היחידה שהגיעה באה מכרואי אחד בנגב. שמעו שראה יום אחד
עם שחר מישהו עומד על הפסגה של ראס אל-זוהרה ושואני, "כבכי יבואו
ובתחנונים אובילים" כבכי יבואו ובתחנונים אובילים! כבכי יבואו...
גולה, גולה.

"אל תדאג, הן ריקות! זה
רק שבביל לשמור על ה-
פרסטיז'ה בעיני השכנים."